

LA SARDANA

Ets, per nosaltres, el cant
més amorós, més perfet.
Tens la gràcia de l'infant
i el seny de l'home ja fet.

Ets ferma com un gegant
i ets tan pura com la neu...
Ets l'aïelua constant
d'un poble que estima Déu!

R. MUNNÉ I COLL

PROGRAMA

del

Dia de la Sardana

a la nostra ciutat, organitzat
per l'Agrupació Sardanista

Matí, a les 9: Missa a la Parroquial Església de Sant Esteve.

A les 10: Ofrena de flors a la tomba del que fou degà dels sardanistes locals, senyor Antoni Ventura (Ton Paleta).

A les 11: Audició de Sardanes i Sardana de Germanor a la plaça dels Caiguts.

A les 13: Vermut de Germanor en el local de la «Societat Coral Amics de la Unió».

Tarda, a les 5: Gran Festival Sardanista, a la planta baixa de la «Caja de Ahorros Provincial» (Sardanes, Ballets, Cançons, Poemes, Documental cinematogràfic del VIII Concurs Regional de Colles Sardanistes).

SASTRE - MODISTO

J. SALA JUANOLA

Príncipe de Viana, 13 - Letra C (bajos)
Calle del Cine Mundial

particular: Piso 1.º, 2.ª puerta

GRANOLLERS

La Sardana

aquesta "petita cosa",

ja té la seva diada

Si. Tanmateix, a casa nostra, la sardana no és gaire més que això: «una petita cosa». És la «ventafocs». La humil, senzilla i pobre «ventafocs» gairebé sempre preterida en holocaust a les germanastres vingudes de fora, i, el que és pitjor encara, sovint ateix-gada sota el pes dels prejudicis. D'uns prejudicis que són causa, — quan no excusa, — de la fredor, de la indiferència, de la voluntària ignorància.

Per uns, — entre el sector erudit, intel·lectual, — la sardana no és altra cosa que folklore

Per altres, — dins la classe que es considera distingida, de la bona societat, — la sardana és massa democràtica. Fa tuf d'espardenya.

Per molts, — gent seriosa, — la sardana és cosa de jovenalla. Cap buit i cames lleugeres.

Per la massa, — els estrats inferiors del poble, — la sardana és una perfecta desconeguda.

A la sardana només li resta fidel, gairebé, — entenent-la o no en totes les seves variants, — els qui són com ella: la gent humil, la gent senzilla, la gent pobre. Benaurats ells, que saben gaudir de la Sardana.

* * *

Tot i la seva humilitat, tot i la seva senzillesa, tot i la seva pobresa, — bé prou ho saben aquells qui han militat en qualsevol grup organitzador, — la Sardana, com la «ventafocs» de la rondalla, és bella i és bona. Prou bella i prou bona per haver pogut obrar un miracle, del que, si ens vagués de pensar-hi, no ens en sabriem avenir. Aquella «petita cosa», nascuda, Déu sap com, en un racó de la contrada empordanesa, ha esdevingut, en poc més d'una centúria, la dansa representativa de tot un poble. El símbol del bocí de terra que ha de tenir cabuda dins la seva anella. Però no un símbol amb fingida policromia de calendari ni amb qualitats estudiades d'atracció turística, sinó un símbol viu i bategant, fet de ritmiques poncelles que floreixen cada dia, per carrers i places, al but sonor de la cobla, amb espontània i admirable naturalitat.

I avui, que tants i tants símbols són engolits pels arxius y vitrines, on reposaran per sempre en forma de folklore, enduts per una febre mal controlada d'universalitat, avui, ens cal, més que mai entendre la sardana, estimar-la i fer nos en responsables. Perquè, a fi de comptes, la sardana, després d'ésser bella, és encara, — descomptada la parla, — una de les poques manifestacions que ens resten vives de catalanitat.

* * *

Pel bé que ens fa en distingir-nos amb una singularitat ben nostra, per l'alta funció social, — evident, — que exerceix, per tot el que li devem, la Sardana mereixia l'homenatge del poble català. Mereixia un homenatge autèntic, l'esperit veritable del qual no es dissolgués entre les lluirors d'uns quants concursos, meitat manifestació folklòrica, meitat competició esportiva, ni restés esmortit dins el marc, sovint desorbitat, d'uns quants aplecs privilegiats, ni quedés limitat a l'esclat, — magnífic si voleu, — d'una sobreabundor de ballades en un diumenge determinat de l'any. I nasqué la idea del «Dia de la Sardana», no com a la instauració d'una festa sardanista n'és, sinó com l'esperançador inici d'una diada amb projecció espiritual, encarada vers l'esdevenidor, on la sardana fos enaltida, on les seves valors fossin apreuades, on hi poguéssim veure un veritable Aplec de la Sardana de tot Catalunya, reproduït en infinitat de matisos, però amb idèntic esperit, a cada ciutat, a cada poble, a cada vila catalana.

La Primera Jornada d'Estudis Sardanistes, celebrada fa prop d'un any a Montserrat fou l'obrador on prengué forma i cos el «Dia de la Sardana». I és ben possible que l'ambient païral del recinte montserratí fos decisiu a l'hora d'escollir la data per a celebrar la naixent jornada. Cada any, la màxima proximitat a les dues festivitats representatives del patronatge espiritual de Catalunya, — el Cavaller Sant Jordi i Nostra Dona de Montserrat, — determinaran el diumenge precís per a la celebració del «Dia de la Sardana», que s'escau, enguany, avui diumenge, dia 24 d'Abril del 1960.

El «Dia de la Sardana» és ja un fet. És un fet esplendorós des de la seva mateixa naixença. Una realització que avança amb pas ferm i dreturer, no gens dubtós, vers la fita proposada: La seva incorporació definitiva i perdurable a la més pura tradició catalana. — C. S.